

Táborvilág.

Kiadja a cs. és kir. 66. gyalogezred
„Özvegy- és árva-alap”-ja javára.

Szerkesztőség Tábori posta 618.
Szerkeszti: Folkman Ferenc hadnagy.

Megjelenik havonta kétszer.
Előfizetés 1 évre 10 K, 1/2 évre 5 K.

A bolsevikiek

hazájában, az ostoba eszmékkel átitatott Oroszországban, az entente ügynökei ismét megkezdték áldatlan működésüket. Kerenszki, a bukott, kiüldözött diktátor is új vállalatba fogott: sereget akar szervezni, az entente célok támogatására. A szerencsétlen, agyonbeszél orosz nép kálváriájára néz a mániákus kalandorra, aki a béke helyett, elérhetetlen, hamis entente célokat, új küzdelemre csábítja őket. Már pedig ez nem fog sikerülni neki. A félrevezetett, becsapott oroszok belefáradtak a küzdelembe, az állandó testvérháboruba és a józanabb elem ma már csak *békét és rendet akar*. A béke

már meg volna, de rend az nincs a fejtelten országban. A mesterségesen elbutított, minden rosszra kapható orosz nép rosszindulatu, hatalomra vágyó aljas izgatók hatása alatt áll. A gyárakban szünetel a munka, a közbiztonság megszűnt és a züllött söpredék mintegy meg-részegülve, deliriumban rabol, gyilkol és pusztít... Borzalmas betegség ez, amely a végleges lezüllés fertőjébe vezet. És azok, akik javíthatnának a bajokon, még jobban belekergetik a pusztulásba a félrevezetett népet.

Mi, akik itthon sajnálkozva hallgatjuk a távirót, amely pusztulásról beszél, mi láthatjuk legjobban a tragédia befejezését a szerencsétlen összeom-

lást. És ebből a kijózanodásra, gyógyulásra szoruló vergődő tömegeből akar hadsereget toborozni Kerenszki. Kerenszki, aki békét ígért és offenzívával kezdte. Kerenszki, aki egyenlőséggel, földfelosztással csapta be a tömeget, hogy népszerűsége tegyen szert. Kerenszki az angol pénzen megvásárolt színész, nehéz vérdíjjal a zsebében ismét oda mert állani a tönkretett oroszok elé, hogy idegen eszmékért harcba csalja őket.

Az első kísérlet kudarcot vallott és mi igaz emberi érzésünk által követve, szívből kívánjuk a kihasznált beteg Oroszországnak, hogy végre gyógyuljon ki hőbortjaiból. **foit.**

Vigasz . . .

Hazatért Kiss Péter
Nagy Oroszországból
Három hosszú évi
Keserves fogságból.

De végre neki is
Eljött a szabadság,
Lesz is most majd otthon
Öröm és vigasság.

Amikor hazaér
Nagy sírás s egy síkoly . . .
Hiszen egy kis muszkát
Hagyott ott egy fogoly.

Ne eméssze — anyjuk
Szívedet a bánat,
Hisz kis magyart a muszkánál
Hagytam én is hármat.

N. Z.

Fűresa virágoskert,

Huszár Kiss András, ne gondolják, hogy huszár; csak a becsületes neve az. Ő maga azonban csak amolyan segédszolgálatos, göthös baka a „HáDe”-nek hívott században. Mint ő mondja, még az első mozgósításkor berukkolt szekeresként, lovastul. Munióit hordott a csapatok után. Azóta fele idejét a spítájkban tölti, mert a mellével örökösén baja van, amióta megfázott a szekérlésen a téli éjszakák dermesztő hidegségében. Összecsapzott bajusza bánatosán hajlik a föld felé; szemében kiolvashatatlanszómorúságok fakulnak.

Huszár Kiss András tizedmagával a katonatemetőbe küldték. Tíz öreg összetört csontu katona bábóval a tömegsírok virágos ágyai között.

Ki gyomlál, ki karaszol. Lassan folyik a munka, közbe fel-felsőhajtának, beszédbe elegyednek, amint az a hosszú nap alatt elöadja magát.

Egy széles tömegsirt két öreg katona gyomlál. Gondosan megnézik burján-e vagy virág, óvatosan kaparják a földet a virágok tövében.

Fűsüs Mihály elégedetten néz végig elvégzett munkájuk felett:

— Jól meg van . . . megcsináltak. Szép. Egész virágoskert.

ZREMBOWKA.

(Folytatás)

Irta: **Balázs József**, főhadnagy.

(1916. július 29, 30, 31. — augusztus 1, 2, 3.)

Kun Berci géppuskás osztaga, Koch főhadnagy és Lányi Jenő hadnagy századai elsőnek rohannak az oroszok közé. Sok foglyot ejtenek és nagymennyiségű hadianyagot zsákmányolnak. A völgytől jobbra levő századok estig háromszor rohamoztak már, de eredménytelenül. Itt rendkívül erős volt az ellenség s ahányszor nekirohantak, valósággal utat seper a pusztító fegyver és kézigránát, valamint a géppuska tűz. Így kénytelenek voltak a honvédek az ellenség előtt körülbelül hetvenöt lépésnyire megállni. Ezredünk jobb szárnyán, — ahol a 22-es honv. ezredhez csatlakoztunk és az első vonal még nem volt áttörve — *Balogh* Gyula szakaszvezető egy patrul élén kézi bombával próbálkozott a frontot traversáról-traversára felgöngyöltetni. Sok traversa közben pusztította ki, a bátor szakaszvezető, — jelenleg őrmester és a fogságból megszökte káderünkénél van — a muszkákat. A július 30-ára virradó éjjelt a már alaposan megfogyatkozott századaink az ellenség előtt hetvenöt lépésnyire töltötték el erős ellenséges tűzben, míg a balra levő századok az ellenséggel egy vonalban — erős készültségben bár

pihentek. Hajnalban a 65-ik gy. e egy zászlóalja jött erősítésül *Blosche Henrik* alezredes vezetésével. A két ezred fiai most már együttesen . . . *Blosche* alezredes és *Miller* őrnagyunk személyes vezetésével eget rengető hurrával vetik magukat az orosz vonalra. A vitézül harcoló ellenség azonban, az éjjelen át még jobban megerősödve, ismét megállította rohamunkat és így kénytelenek voltunk az ellenségtől 30-35 lépésre megállni és beásni magunkat. Ezután aug. 3-ig lövészárok harc fejlődött ki s e négy nap állandóan a leghevesebb ágyú, akna és kézi bomba harccal telt el. *Helmer* alezredes, aki átvette az egész támadó csoport parancsnokságát megerősítésünkre a támadó csapat hoz tartozó 60-as pótzászlóaljat tölünk jobbra az első vonalba helyezte el, míg a rohamban alaposan megfogyatkozott 65-ös zászlóaljat az első vonalból kivonta és mint ezredünk tartalékát, tartalékba vezényelte. A rettenetes golyózáportól, e napok után a sűrű őserdő, melyben a mi, valamint az ellenség állása volt, teljesen elpusztult és csak egyes csonka fatörzsek maradtak meg.

Aug. 3-án az egész támadó csoport parancsot kap ismét a döntő ro-

hamra. Délután tüzéségünk nehéz ágyúkkal, a gyalogság pedig aknavetővel, löni kezdi az oroszok első és hátsó vonalait, mire az oroszok szintén erős ágyúzással feleltek. Fegyver és kézi bombáink sem maradnak tétlenül. Valósággal pergőtűz alá vesszük az oroszokat. A roham előtt fél órával gránáttól megsebesül ezredünk egyik legvitézebb törzstisztje, *Miller* őrnagy. A sok küzdelmes napot végig harcolva, részt akart venni még a rohamban is, de fájó sebe miatt kénytelen volt a csatateret elhagyni. Pont hét órakor megszűnik minden tűz és a sok küzdelemtől elfáradt embereink, mint a villám ugranak ki az árokból. Az ellenség most már nem képes rohamunknak ellentállani! Nagy része fegyverét s tábori felszerelését az árokban hagyva, feljött vesztve rohan vissza, míg a benntmaradtakat, köztük egy kapitányt, két hadnagyot, három zászlóst és sok közembert, rövid ellenállás után elfogjuk. A futó oroszok között alapos pusztítást csinálnak a rohamtól fellelkesült embereink, valamint *Illsinger* hadnagy géppuskái. A sikeres roham után hadosztályparancsnokunk gratulált telefonon *Helmer alezredesnek*, mert tudomást szerzett arról, hogy a

Huszár Kiss András közbeválaszol:

— Furcsa virágoskert ez komám. Felül csakolyan, mint egy igazi virágoskert, de ezek a széles virágágyak, belül a földben tiz-husz katonát jelentenek. Sirnivaló virágoskert ez.

— Mi felett gondoskodik úgy?

— Eszembe jutott, hogy ha a föld, mint az üveg átlátszó lenne, látnánk, milyen rendben fekszenek itt az emberek . . .

— Jó, hogy nem átlátszó . . .

— Ezek már csak csontok lehetnek, földdé lettek három esztendő alatt.

— Már három éve meghaltak volna?

— Amott a tábla ni, olvassa, én már nem nézek odáig.

Fésüs Mihály a táblához hajol. Betűzget:

— 1914. XI. 6.

Magyarok-e?

— A felső név polyák lesz, hosszú kiolvashatatlan név. De már itten van la a második: Johan Barát ennek magyarnak kell lenni. A fenne a festőjét, Johannak írta a Jánost!

Hát még?

— Georg Cetecianiu.

Hát e' micsoda szerzet lehet.

— Alighanem oláj lesz, mert nagyon furfangos neve van.

Mindenféle . . .

Azut meg Nikolaus Huszár Kiss.

— Mi? — kérdi elsötétedve Huszár Kiss András.

— Valami Nikolaus Huszár Kiss K. u. K. I. R. No. 5.

— Az elveszett fíjam. Tudtam, hogy meghalt. A feleségem, mikor én nem voltam odahaza, megkapta az írást, elküldte nekem a harctérre, de sohase kaptam meg. Ő meg nagy sirásában, nem olvasta ki, hogy mék spitájából írták és hun van elnyugodva. Hát itt van.

66-os bakák voltak a legelsőök az ellenséges lövészárkokban. Ezredünket ezután pihenés céljából tartalékba helyezték, hogy némiképp résztvegyen a dicsőséges „Grabek“-i csatában. Ugy a tisztikarból, mint a legénységéből sok kedves, bátor bajtársunk esett el és sebesült meg az ötnapos súlyos harcok alatt.

Komorovka mellett alusszák örök álmukat: *Rudali Sándor* tart. főhadnagy, *Grätzmacher Viktor*, *Köröskényi Lajos* hadnagyok, *Kerekes József* hadapród, *Varga* hadapródjelölt, *Stecz* és *Kacsomár* őrmesterek, továbbá *Neviczkv* és *Steiner* e. éves önkéntesek. Háromszáz derék bakánkat, kiknek neveit és pontos adatait ezredünk most készülő Hadialbuma fogja majd közölni, a Zrembovka melletti kies erdőben temettük el. Minden kitüntetésnél büszkébbek vagyunk ezredparancsnokunk *Helmer* alezredes néz az ütközet után tartott beszédére, midőn kalap levéve így fejezte be szavait: „*Le a kalappal ezredünk mindazon katonája előtt, akik résztvettek a zrembowkai ötnapos csatában.*“ Vége

Huszár Kiss Andrást régi bánatok fogták elő. Hirtelen, mintha csakugyan üvegből lenne a föld, meglátta odalent a fiát. S mintha felismerte volna, határozottan mondta: — Tökéletesen az. Megmeredve bámult a kis fekete táblára, melyen csak zavaros, összefutó felférséget látott. Fésűs Mihály pedig megindultan vette elő toldszinü zsebkendőjét.

A temető másik vége felől jött az őrmester, aki felügyelt. A többiek sietve munkának estek. Ők ketten nem vették észre. Az őrmester mellettük termett:

— No, dolgozni! Mit néznek, mint a borjú?

Balla Pál.

Hatvanhatos kertünnepély.

Folyó hó 7-én, azaz vasárnap délután tartotta meg pótzászlóaljunk a Széchenyi ligetben az oly nagyon várt kertünnepélyt. A délelőtt folyamán a borus, esős időjárás miatt, az a hír járta be Ungvárt, hogy az ünnepély elmarad. A déli órákban azonban kitisztult az idő és így az ünnepély a legkellemesebb napsütéses időben kezdődhetett meg.

Az ünnepély megkezdése előtt ezredünk zenekara zeneszóval járta be a várost, ezzel jelezvén az ünnepély kezdetét. Délután három órákor, valóságos népvándorlás indult meg a Széchenyi liget felé és alig egy óra múlva, már szűknek bizonyult a vadaskert.

A sátrak előtt óriási csoportosulások támadtak és a rendezőség alig győzte a félóránként elfogyott készletek pótlását. Már a délutáni órákban szétkapkodták a cukrászsátor sütemény- és peregészletét. A pezsgősátorban állandóan durrogott a pezsgő, a Zwack-sátorban nem győzték a munkát és a magyar csárda forgalma vetélkedett a legforgalmasabb vasuti vendéglővel is.

Az ungvári táncok ellepték a sátányokat és dicséretreméltó buzgalommal árusították a tombola- és szépségversenyjegyeket és a konfettit. Fáradozásuknak köszönhető, hogy öt óra után, már csak felemelt áron lehetett a fent-

említett dolgokat megvenni. Az tagadhatatlan, hogy Ungváron vannak a legbájosabb árdrágitók. Az ünnepély sikerét egyedül nekik és a sátrakban fáradozó ungvári hölgyeknek köszönhetjük.

Az ünnepély egyik legsikerültebb alkalmi helyisége a

kedélyes szinpad volt, ahol a délután folyamán négy előadást tartottak. A műsort *Asszonyi Laci* állította össze és ugyancsak ő tanította be a műkedvelő szereplőket is. Az egyes előadások keretében fellépett és óriási sikert aratott *Asszonyi Laci* felesége is, aki fáradságot nem kimélve buzgólkodott a siker érdekében. Sok tapsot kapott a műkedvelőknél szokatlan biztossággal játszó *Fekesházy Terike*. Nagyon jó volt *Csigás* és *Görög* hadapródjelölt, akinek tréfáin sokat mulattak. Körülbelül nyolc órákor ért véget az utolsó előadás.

Tíz óra után megkezdődött a tánc a pavillonban és már régen eltűntek a csillagok, amikor még mindig muzsikaszót lehetett hallani a különben csendes Vadaskertben.

**

Szép, kedves és nagyon jól sikerült multság volt és ami a legfontosabb, özvegy- és árvaalapunk ismét szép összeggel szaporodott.

Az ünnepély részleteiről legközelebbi számunkban fogunk beszámolni.

F.

66-os aknavető osztaglövésre készen.

Nowosiolka.

Irta: Lipovniczky Gábor.

Junius elején volt második évfordulója a nowosiolkai véres napoknak, ennek a Strypamenti falunak birtokáért vívott hatalmas küzdelemnek, melyből 1916 nyarának hősi harcai fakadtak. A két napos pergőtűzet követő két napi elkeseredett gyalogsági harc hangadója volt azoknak a nehéz erőpróbáknak, melyekből ezredünk a nyár folyamán oly gyakran kivette részét.

Egyidőben a magyarányu lucki áttöréssel a Bruszilow vezérlete alatt álló orosz haderők Kelet-Galiciában is offenzívába léptek. Lucktól le egészen Bojánig — kb. 400 kilométernyi kiterjedésben — megmozdult az orosz front, hogy egy csapással véget vessen a nyolc hónapos állóharc nyugalmának. Verdun és Asiago monstruózus, de ellanyhult harcai után az orosz front vette át főszerepet. Európa szeme ismét a lángbaborult Kelet felé fordult és feszült érdeklődéssel nézte a vihar tombolását, melyet a háború egyik döntő küzdelmének tekintett. S valóban a megújuló orosz front kezdődő harcai mély prespektívájú tervekbe adtak betekintést. A messze-fekvő stratégiai célok mögött melyek elnyerésének érdekében a magyarányu offenzíva megindult — nagy horderejű diplomáciai számítások is rejtöztek.

Ezredünk az offenzíva kitérésekor a Nowosiolka-Jazlowiecka falu előtt húzódó mintaszerűen kiépített állásokat tartotta megszállva, a Jazlowiecből Koszylowcbe vezető műút mindkét oldalán. Balra az uttól voltak a III., jobbra a IV. zászlóalj állásai, míg I. és V. zászlóaljunk mint tartalék, Nowosiolka, illetve Duliby községekben feküdt, hogy ütközet esetén ezredünknek úgy a jobb-, mint a balszárnya gyorsan és hathatósan támogatva és megsűrítve legyen.

1915 október elején vette át az ezred a nowosiolkai állásokat, melyeket a tél folyamán mesteri mó-

don kiépített s az utánpótlás és a tartalékok részére szánt védelmi művek egész labirintusává alakított át. Az első vonal előtt farkasvermek, nagykiterjedésű drót- és aknamezők húzódtak, — mögöttünk sűrűn egymásutánban feküdtek a tartalékok részére szánt vonalak, összekötő- és futóárkokkal ellátva, külön-külön drótmezővel megerősítve. Ellenséges betörés esetére pedig már a kora tavaszi hónapokban minden század szárnyaihoz oldalozó árkot ástunk, hogy a betörési pont kiszélesítése és ezáltal a front felgöngyölítése még csirájában megakadályozható

. A tavasz beköszöntésével az ellenség által kezdeményezett és kiderőszakolt gyakori előtéri harcok és nagy erővel végrehajtott járőrválakozások és földerítések sejtették velünk, hogy közeledik a nagy támadás ideje és akarva nem akarva konstatálunk kellett, hogy az ellenség a mi hadosztályunk frontjának szándékszik juttatni azt a ránk nézve kellemetlenül megtisztelő szerepet, hogy közelgő nagy offenzívája megkezdésekor egyik legfőbb áttörési pont legyen. Ettől az időtől kezdve aztán végeszakadt a téli hónapok nyugalmas pihenőinek. Mert míg

Megbeszült egy „Horchpost.” (Nowosiolka, 1916.)

legyen. Pergőtűz ellen gránátbiztonsak gondolt rókalyukak és betonhangárok védtek a bakát és az első vonalba beépített géppuska- és ágyuszakaszokat. Szóval az akkori modern haditechnika minden vívmányával el volt látva a nowosiolkai Stellung. Olyan volt, mint egy nagyvárosi előkelő hotel, mely számot vet minden eshetőséggel s nem hagy maga után semmi követelményt. Ilyen árkokban természetesen a legnagyobb bizalommal réztünk az eljövendő támadásnak elébe, melynek egyébként csalhatatlan előjelei, már kora tavasz óta mutatkoztak.

napközben az orosz srapnellek figyelmeztették — kevés tapintatossággal az árokból kimerészkedő bakát a közöttünk fenálló ellenséges viszonyra és kisebb-nagyobb gránátok riasztottak föl nappali álmunkból, betörve fedezékeink ablakait (olykor a tetejét is) — addig az orosz gyalogság tábori őrszeink és figyelőink éberségét tette próbára. A sötét éjszakákon ellenséges patrollak lopóznak drójtaink közelébe, minden éjjel fölrobban egy-két akna, a muszka patrull ráment az aknamezőre. Utána heves puskatűz, aztán ismét csönd. (Folyt köv.)

Vihar.

A nagy tragédiák, a roppant események elkábitottak már bennünket. Érző lelkünk hurja, a mely azelőtt a legkisebb neszre is megrezdült, most néma marad, az orkánok vad viharában is. Eltompultunk. Lelkünk betokolódott, bábbá lett, csak álmodik, de érezni nem érez semmit... Ki vet ma pillantást a gigászi küzdelmek véres erőmegfeszítése közt az apró drámákra? Ki gondol az egyes emberre, amikor milliók meg milliók léte forog a kockán. Az egyén, a porszem, elvész a tenger végtelenségében, az ő nagy eseményei, az ő életének tragédiái mellett érzéketlenül rohanunk el. Nem veszszük észre kinos vergődésében, s csak nagyritkán történik meg, hogy a szunnyadó báb megmozdul bennünk és az érző hur panaszos visszahanggal felel...

... Stanislau alatt történt még, egy nyári naplemente fülledt levegőjében, amikor izzó zsarátnokként tüzelt minden körülöttünk. Vágyakozva néztük a magasban a rongyosszélű gomolyfellegeket. A fák lombjai meg sem mozdultak, sehol egy parányi szellő, még a szomszédos kis patak medre is szomjasan tátotta felénk kiszáradt száját... Csend volt mindenfelé. Csak itt-ott szelte át fejünk felett a levegőt éles zizegessel egy fáradt puskagolyó. Elbágyadtan ültem magam is. Merveven néztem bele a nagy üres semmibe. Bágyadt merengésből négy felém közeledő ember zavart fel.

Hárman feltűzött szuronnal, felémelt fővel, egy közöttük némán, fegyvertelenül... Bűnöst hoztak... A fogoly, keménytekintetű, szurósdan állt meg kapitánya előtt. Pedig sulyos volt a vétke s tudta, hogy a büntetés még százszorta sulyosabb lesz. Talán a halál... Viharedzett lelke erősen állotta a kérdéseket. Kiváncsian nézem. Vajjon ez az ember, a ki egy nap százszor is szembenézett az ismeretlen halállal, amely minden lépte nyomán

ott leselkedett, hogy viselkedik majd most, megroppan-e a halál borzasztósága előtt. De ő elnyomott magában minden gyengeséget, nem akart gyávnának mutatkozni. Előadása kimért volt, védekezése higgadt és megfontolt. Nem sirt, nem könyörgött, csak védekezett... Csodálatos, egyszerre, egy pillanat alatt, a kis ember szilárdsága megingott, tekintete megrezdült mintha fátyol borult volna mindakét szemére... Még tartotta magát egyideig, küzdött, erőlködött a benső áradattal, de a megindult vihart nem tudta feltartóztatni Szavai csukló zokogásba törtek és az előbb még elszántan védekező kis ember sirva panaszkodott, mint egy kis gyermek:

— Kapitány ur kérem, ... bocsásson meg nekem, nem vagyok én az eszemnél. Hogyan is lehetnék. Azt sem tudom, mit csinálók. Rossz híreket kaptam hazulról. Megírták, hogy mihaszna lett a feleségem, megcsalta elpredálta könnyelműen azt a kevéské pénzemet is, amit keservesen gyűjtöttem össze, nehéz munkával. Csuffá tett, megszegényített... Büntessenek meg azt sem bánom. Nekem már minden mindegy...

Letörli kabát a ujjával könnyeit, fejét lehajtja és vár... Hogy mire, maga sem tudja. Az ő csatája már ugyanis elveszett, nincs már cél előtte, nincs emlék, a melynek lelkében

élő képe megvigasztalná. Az ő tempomát lerombolták, hívő lelkét őszszelörték. A többi... mit ér.

És én ott láttam ennek a roskadatan álló szegény katonának a lelkében az egész nagy pusztuló világot. A roppant küzdelmeket, a fájdalmas csatákat. Ott láttam azt a sok apró kis tragédiát is, a kinzó győrtődéseket az egyes lelkében az otthonmiatt, az otthonmaradtak után, a fájdalmas végű véres harcokat, amik a lelkekben játszódnak le. Hirtelen szomorú prespektiva nyílt meg előttem, amit eddig talán a közöny takart el durván szőtt fátyolával...

A szomorú katona még egyszer felemelte fejét a megbocsájtó szavakra és sötétén, tétován tünt el. Én még sokáig néztem utána, agyamban sok, mindenféle gondolat megfordult, lelkemben ellentétes érzelmek forrongtak. Hja a háború!... A rongyosszélű gomolyfellegekből heves villámlás és hangos dörgés közepette sűrű cseppekben eredt meg az eső...

Barna.

A lap részére szánt küldeményeket, (kéziratokat, előfizetések stb.) kérjük a mögöttes ország-részekből a "66-os Hatalbum" szerkesztőségébe, Ungvárra, a harctérről pedig az ezredtörzs címére küldeni.

Gyalogsági ágyulnk gyakorlatozás közben.

Tegnap

reggel befüggönyöztem havonta halvan koronáért bérelt lakásom egyetlen ablakát, befűztem a harminckét koronáért vásárolt spulni czérnából egy darabot a két koronás tübe és bestopoltam a kilencszáztizenötben negyven koronáért csináltatott szalonnadrágot. A jól elvégzett munka után rágyújtottam egy falevéltre negyven fillérért és a renbehozott nadrágban lementem a délelőtti korzóra. Délfelé vettem tíz szem cseresznyét két koronáért és miután a falevélből kifogytam, rágyújtottam egy magyar népdalra, amelyet ebédig dudoltam. Ebédután megittam egy csésze szerezsenpocsolyát kikönyörgött dupla cukorral, vettem öt darab német tüdőpusztitót és a főur a legnagyobb ijedségem dacára sem volt hajlandó a tíz koronából visszaadni.

Estefelé elstáltam a szabóhoz (délelőtt nem található, akkor gummirádlizni szokott) és megkérdeztem, hogy mibe kerül nála egy bluz? Bújosan rámnevetett és azt mondta, hogy mostanában azt négyen szokták megrendelni és biztosított arról, hogy ő azt úgy meg tudja csinálni, hogy az mind a négynek jó legyen. Megígérttem neki, hogy most mindjárt keríték még hármat a bluzhoz és holnap eljövünk a mérték miatt. Kérésés közben eszembe jutott, hogy tegnap volt elseje és én azt nem is tudtam, észre sem vettem. Elfogott a hon-

vágy és elindultam a póstára. (I. em. Táviratok felvétele)

„Papa küldj!
Fiad Jenő.”

Egyelőre várok és lemondok a dohányzásról.

(Káder. 1918.)

Foll.

Adomány. Miller Ede 66-os alezredes, jelenleg a 32-es vadászpótszázad parancsnoka — lapunk részére és a „66-os Hadialbum” részére 500—500 koronát küldött be. A nagylelkű adományért ezuton is hálás köszönetet mondunk.

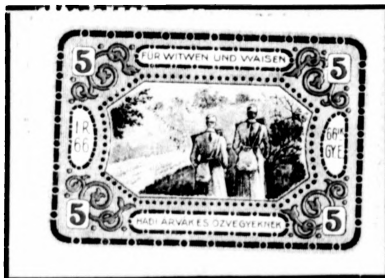
-- **Ezredünket** ismét visszahelyezték a 15.-ik hadosztály kötelékébe és így tábori postánk száma ismét 618. lett. A visszahelyezésről legközelebbi számunkban referálunk.

— **Jakubovics Lipót** főhadnagyot a kassai felülvizsgáló bizottság további hat hónapra „csupán iodai szolgálatra alkalmasnak” találta.

— **Özvegy és árva** alapunk javára az első pótszázad 1115.05 koronát, Gyuraskó János főhadnagy 30.- koronát, a III.-ik pótszázad 2106.55 koronát, gyűjtöttek illetve adományoztak. Ezuton mondunk köszönetet,

— **Tamáskovics Jenő** főhadnagyot, mint törvényszéki jegyzőt, bizonytalan időre felmentették. Tamáskovicsot a M. kir. tudományegyetem jogi karán a mult hónapban avatták doktorrá.

.....
Használjunk 66-os bélyeget leveleink leragasztására. Darabja 5 fillér. Megrendelhető a „66-os Hadialbum” szerkesztőségében, Ungváron.

— **Azok**, akik csak most akarnak orvostanhallgatóknak beiratkozni, azaz gimnáziumi érettségivel rendelkezve csak most akarják e szakon tanulmányaikat megkezdeni, tanulmányi szabadságot nem kaphatnak.

— **Hadügyminiszteri** rendelet folytán az orosz és román fogságból hazatérők ezután már nem kaphják az ötven korona jutalmat.

A VI-ik hadtest gépfegyver-vándordíja. Az 1913-ban megtartott versenylovészeti alkalmával ezredünk nyerte meg és azóta birtokunkban van.

Előléptetés. Lischeron János hadapródjelöltet, Jakubovics Fülöp önk. szak. vez. ez. hadapródjelöltet, Goldsemidt Pál e. é. önk. tizedest, Mónus József e. é. ö. ez. tizedest, és Jánossy Gábor e. é. önk. tizedest zászlósokká, Schwarcz Vilmos e. é. önk. őrzetöt, Kólya Nándor e. é. önk. tizedest, Bárdos László e. é. önkéntest, Czeisler Gyula e. é. önkéntest és Gottlieb Ernő e. ö. tizedest, hadapródjelöltékké, Ruda József törzsőrmestert, tiszthelyettesé; Gaál Vilmos és Hirják Mihály őrmestereket, törzsőrmesterekké; Folvarecsny József és Günter József tizedes, ez. őrmestereket szakaszvezetőkké illetve őrmesterekké, Dronbach Ede szakaszvezetőt, ez. őrmesterré; Schimel Antal tizedes

cz. szakaszvezetőt, tizedes cz. őrmesterré; *Csiszár* András és *Pál* András tizedeseket, szakaszvezetőkké; *Weisz* Berthold őrvezetőt, cz. szakaszvezetőt és *Kalinics* György tizedest, tizedes cz. szakaszvezetőkké; *Sárga* György, *Bajusz* Imre, *Csirák* Mihály, *Stecz* Miklós és *Kurej* György őrvez.-et tizedesekké; *Egri* György, *Mihocsik* András és *Svihra* György közlegényeket, őrvezetőkké; *Varga* Pál e. é. önk. őrvezetőt, tizedessé; *Czifruják* József őrvezetőt, tizedessé; *Tomás* János közlegényt őrvezetővé; *Takács* József tizedest, tizedes cz. szakaszvezetővé; *Barta* Imre őrvezetőt, tizedessé és *Balogh* Mátyás közlegényt, őrvezetővé; *Braun* Lajos őrvezetőt, őrvezető cz. tizedessé; *Lahita* István tizedest, szakaszvezetővé; *Karabélyos* Gyula őrvezető cz. tizedest, tizedessé; *Korba* Mihály szakaszvezető cz. őrmestert, őrmesterré; *Popovics* János szakaszvezetőt, szakaszvezető cz. őrmesterré; *Rott* János tizedes, cz. szakaszvezetőt II. oszt. számvivő altisztnek; *Szuhay* Lajos tizedest, szakaszvezetővé; *Pohorezki* Nesztor e. é. önkéntest, tizedes cz. szakaszvezetővé; *Simon* Pál közlegényt, őrvezetővé; *Weiszberger* Sámuel ti-

zedes cz. szakaszvezetőt, II. oszt. számvivő altisztnek, *Leutmann* Miksa őrvezetőt, cz. tizedessé; *Kis* Gábor szakaszvezető cz. őrmestert, őrmesterré; *Hudák* György tizedes c. szakaszvezetőt, szakaszvezetővé; *Polák* Rudolf őrvezetőt, tizedessé; *Kozsarkó* József és *Weisz* Ignác közlegényeket, őrvezetőkké; és végül *Veréb* Bálint szakaszvezetőt, szakaszvezető cz. őrmesterré léptették elő.

— **Akiknek a krasnojarski** folyó táborban rokonaik és ismerőseik vannak és hosszabb ideje nem kaptak levelet tőlük, forduljanak *Kristensen Erik* ur, dán megbízotthoz Krasnojarskba.

— **A szultán halála.** Néhány konstantinápolyi lap V. Mehmed szultán betegségéről és haláláról pontosabb tudósítást közöl, melyek szerint nyolc esztendővel ezelőtt megállapították a vesebaj első tüneteit. Azóta figyelték az orvosok a betegséget. Egy év óta a tünetek csak fokozódtak. A szultán, betegsége dacára ragaszkodott ahhoz, hogy résztvegyen a próféta köpenyegének tisztelésére tartott szertartáson. Innen hazatérve azonnal ágyba kellett fektünie. Ettől az időponttól kezdő-

dött akut betegsége. A nap folyamán rendes szilárdságát megőrizte s karszékben ülve töltötte a napot. Csupán a legutolsó négy napon át feküdt ágyban. A magyar képviselőház ülésének határozata értelmében *Szász* Károly elnök meleghangú részvéttáviratot intézett a török-kamara elnökéhez. — Bécsben az uralkodópár részvéttáviratokat tett *Huszein Hilmi* pasa török nagykövettől. VI. Mehmedet, az új szultánt, aki — mint Konstantinápolyból táviratozzák — pénteken először jelent meg a Dolma Bagcsei mecsetben tartott szelamlikon, a közönség az utcákon éllette.

— **Ferencz József - emlékjel.** A hivatalos lap közli a Ferenc József emlékeztetőre alapított emlékjel alapszabályait. Az emlékjel egy érc-kereszt, amelynek vaságait egy babér szegélyezi. A közepe egy kiugró rozetta, amelyen boldogult királyunk domborművé képmása és az „In memoriam“ felirat van. Az emlékjel két kvalitásban készül. Az emlékjelre igényt tarthatnak mindazok a személyek, akik 1848 december 2-től 1916 december 2-ig a boldogult király udvaránál szolgáltak és pedig úgy az udvari méltóságok, mint az udvartartás más alkalmazottai, nem feledkezve meg az udvari színházak statisztáiról sem.

A III.-ik gépfegyver-századunk „Prandocin“-ban. (Lengyelország.)

Pancsák zugsführer a kertünnepélyen.

— Látjátok jányok! Ez oszt' a muri. Nem olan, mint a tüzoltó majális. Nézzétek csak azt a sok arany mög ezüstnyaku üvegöt. A tüzoltóknál csak ser volt. . . Az is rossz mög derága!

— Mögkostolhatnánk egy olan aranyosat — mondja a barna.

— Nem bánom, csak fizesd mög Marikám . . .

Adjak pézt?

— Ha' persze, hogy adjál!

— Na itt van nyóc korona, oszt vegyen egy üveggel, de siessen!

Pancsák átveszi és zsebvágja a pénzt:

— Ejnye de rád gyött a szomjuság. Külömben se kapni nyócért egy üveget.

Nem-e?

Nem hát! Igyál csak te vizöt. A pénzért inkább lutrit veszek, oszt mögszavazlak téged a szépségversenybe . . .

— Hát a meg mi?

— Hogy mi? Hát veszök cédulát, oszt beleírom a nevedet, hogy

te vagy itt a legszöbb. Akinek sok cédulája lösz a kosárba' az nyeri mög a díjat.

Akkor vegyen mind a nyócért olan cédulát.

— De a felire engem írjon bele — szölt közbe a szöke.

— Azt mán nem! Én adtam a pézt — felel a barna.

Pancsák ravaszul mosolyog:

— Ugyan ne veszödjetek hiába! Ronkay főhadnagy ur épen most dobott be ezör darabot a kosárba. Most mán biztos, hogy az fog nyerni, aki neki tecik . . . Inkább eteszem a pézt. Jó lesz Ukrániában dohányra. Most pedig gyertek a „Makkhetes“-be, hadd mulassam ki magam, mielőtt visszamék a regimenthez!

*

f-i.

Hazatérés.

Meghibázott bizony az asszony. Mindjárt láttam rajta, amint betopantam a pitvarajtón s ő meg épen tapasztotta a földeletet. Örült is meg agyon is volt ijedve. Nyikanni sem birt. Tapasztásos kezét hátradugva szaladt nekem, hogy a mellemre boruljon, majd meg halott-halványan fordult félre. Én sem kaptam nagyon utána. Már láttam a bajt.

Szivem majd szétrepedi. A torokom fojtogatta valami! Az öklöm összeszorult, a körmöm a tenyerbe vágott. Könny csordult a szememből s már egyszerre jobban, könnyeben is lettem tőle. . .

Aztán betérferegtem a tiszta szobába. Olyan volt az most is mint

amikor a haza elszölitott belöle. Az ágyon hópárnák, mindenütt a rég nem látott tisztaság. Minden ugy mint akkor. . . .

. . . De az áldóját. . . Megöölöm . . . Meg én . . . ilyen szégyen. . . Hogy az én asszonyom. . .

Kimentem szétnézni az udvaron, istállóban. A jószág szép, minden rendben. A külső gazdaság is. Hát mégis. . . Rend az vagyon. . . Ismét bemegyek. . . Rám-rámpislogat. . . Szólanom kéne. . . De mit? Hogy kitől lesz? Hogy miért tette? Hogy tehette? . . . Nem kérdem én. Ó tudja, meg az igazságos Isten. . . Büntesse ő, ha jónak látja. Én nem. . .

Nézem az adókönyvet. . . Minden kifizetve. . . A bank is. . . Váltó sincs már. Hát mégis! Mégis csak asszony az én asszonyom. . . Aztán meg én is, hogy voltam a fogságban, a Fejodorov Iván Hancukájával. . . De hát a világ, hogy néz majd rám? . . . Mit szólnak a szomszédok, atyafiak? . . .

Enni hoz az asszony. Csendesen, alázatosan, szó nélkül teszi le az asztalra. Jó és izletes. Nézem az asszonyt. Még szebb, mint valaha. És, hogy sürog-forog. Ég, a munka a keze alatt. . . Nem sok ilyen asszony van. . . Hogy mit mond a világ? . . . Bánom is én! Helyrevaló asszony. Punktum! . . . Ül hát ide anyjuk . . . oszt . . . falatozzunk. . .

Ember.

.....
**Rendelje meg a
66-OS HADIALBUMOT!**

TERMÉSZETRAJZ.

Egy vizit 1918-ban.

Szabadságának első napját élvezi hadnagy ur Csinos. Korán reggel felkel, megborotválkozik, kékbe, feketebe vágja magát, vesz négy szál vérpiros szegfűt és beül egy kávéházba, ahol szórakozottan, — inkább az utcát mint az előtte levő újságo' nézegetve — üldögél feltizenkettőig. Feltizenkettőkor feláll és izgatottan keresi fel a Kossuth Lajos-utcának azt a szép sárgára festett házát, amelyet oly nagyon vágyott már látni és amelyet oly sokszor varázsolt maga elé, holdvilágos, unalmas frontéjszakákon. A kapu alá érve, gyengén, jé'énken megnyomja a csengőt és szívdobogva várja az ajtónyitást. Harom nap múlva — Csinos legáltalább is annyira taksálta az elmúlt két percet — jé'lig kinyílik az ajtó és egy barna leán:fej lesz láthatóvá. Csinosnak arcába szökik a vér, egy szót sem tud szólni, csak a négy szál szegfűt n ujtja zavartan a lány feié.

A lány

(meglepetve felkiált): Csinos?!..
Hogy kerül maga ide?

Csinos:

Vonaton . . . Kezeit csókolom . . .

A lány:

No de ilyet . . .

Csinos:

Kétheti szabadságot kaptam. Tegnap este érkeztem és ma első dolgom volt, hogy magát Mancika felkeressem.

A lány:

Ez igazán kedves magától. A mama nagyot fog nézni.

(Bemennek a szalonba és Csinost, — aki előre kidolgozta az első találkozás részleteit nagyon kellemetlenül érinti a mama azonnali megjelenése.)

A mama

(frissen, illatosan a háborus konjunkturától kissé meghízva megjelenik a szalonban): A' hozta Isten kedves hadnagy ur!

Csinos

(felugrik háptákba vágja magát):
Kezeit csókolom.

A mama:

Foglaljon helyet Csinoskám.
(Leülnek).

A lány:

Kétheti szabadságot kapott. Tegnap este érkezett.

A mama:

Ugy? Talán a frontról jön most?

Csinos:

Már amennyiben az egyáltalában frontnak nevezhető. Jelenleg rekvirálnak . . . azaz . . .

A mama

(felcsillanó szemekkel): Rekvirálnak? Hiszen ez nagyszerű.

Csinos:

Nagyszerűnek éppen nem mondható, mert sok bajjal jár . . .

A lány:

Sok bajjal?

Csinos:

Na igen. Tudniillik . . .

A mama:

(közbevág): És mit rekvirálnak?

Csinos:

Azt bizony bajos volna egy szuszra elmondani nagyságos asszonyom . . .

A mama

De mégis?? Rekvirálnak vaját, lisztet? Vagy talpbőrt? Nem lehetne kedves Csinoskám, ott egy kis lakkbőrt, vagy ruhaselymet szerezni? Talán maga tudna két-hat kiló cukrot is venni . . . Hiszen maga olyan ügyes fiu.

Csinos

(alázatosan mosolyog): Nem az teljesen lehetetlen . . .

A mama:

Hogy volna lehetetlen? Csak nem szabad olyan anyámasszony katonájának lenni. Igazán Csinoskám nézzen utána. Ha tud, akkor hozhatna egy-

három spulni cérnát is. Itt van a lányom részére posztó és nem tudom megvarratni. Borzasztó állapotok!

Csinos

(szeretne másról beszélni): Bizony nehezek a viszonyok. Kint a fronton is, dacára annak, hogy nincsenek nagyobb ütközetek, mégis . . .

A mama:

Igen, igen. Szóval Csinoskám úgy, ahogy megbeszéltük Szeretném, ha egy kis láda tojást is hozna, de félek, hogy összetörik. Maguk nagyon ügyetlenek. Mikor jön legközelebb megint?

Csinos:

Ha csak lehet, úgy kérek a jövő hónap elején szabadságot, családi ügyben.

A mama:

Természetesen. Csak kérjen Csinoskám. Családi ügyben adnak. Az nagyon jó lesz.

Csinos

(félreérti a mamát és felhasználva az alkalmat igyekszik most már saját magáról és a frontról beszélni): Rám fér egy kis szabadság. Idestova ötödik éve vagyok katona, kétszer sebesültem, résztvettem az összes nagyobb . . .

A mama

(a lányához): Hozzál csak kis lányom egy iv papirost . . .
(Csinos elvörösödik. A lány hozza a papirost.)

A mama:

Fel fogom írni magának, hogy mit hozzon. Én már ismerem magukat. Mindent megígérnek és mindent elfelejtene. Nincs egy ceruzája Csinoskám?

Csinos:

Tessék parancsolni.

A mama:

Az áratat magára bízom. Legjobb volna, ha maximális áron tudná beszerezni. Tehát kezdjük: Liszt, ruhaselyem, petroleum, cérna, tojás. A lisztet elhozhatná a legénye kedves Csinoskám. A cérnát esetleg zsebre vehetné maga is. A selymet be

lehetne tenni a hátizsákba. Csak a tojásra vigyázzon nagyon.

A lány:

Nekem is vehetne egy-két méter vásznat. Maga mindent csak a mamának akar hozni . . .

Csinos:

Én?? (Magában kétségbeesetten: Én akarok? Én Mancikát akartam látni.)

A mama:

Akkor a vásznat is hozzá irhatjuk. Szóval: liszt, petroleum, selyem, cérna, tojás, vászon, bőr, . . .

(itt a mama nagyot lélegzik, de tovább nem folytathatja, mert az ügyetlen szohalány belép és jelenti, hogy az ebéd táálva van. Csinos felhasználja az alkalmat és egy-két mentegetőző szó után mindent megígérve bucsuzik. Csalódottan vet egy bucsupillantást a reményteljesen vársárolt négy szil szegfűre, majd mikor az ajtó becsukódik mögötte megesküszik, hogy amíg a háboru tart penzionálja a szívét.)

Foll.

Kraján-történetek.

Mudri cigan.

Prišol jeden visluženi vojak, cigan, do mesarňi i kaže:

— Či dostaňem ja u vas za štiri koruni taki falat kolbasi, žebi ot pravoho — do levoho ucha došahla?

— Tu maš More jeden dobri falatok.

— To nič, to malo.

— Co? To ci ešče malo?

— Pravda, že malo! Bo fevi ucho tu mam, a pravi zostalo u Serbiji.

*

Rekvirálás

közben két csirke csipog az egyik bajtárs kenyérszákjában. Rászólok a fiura, hogy vegye ki a csirkéket és eressze el, otthon pedig rapportra álljon.

Erre a következőket jelenti:

— Hadnagy urnak alásan jelentem, azt tetszett iskolázni, hogy apró dolgokra rá sem néznek a tiszt urak.

Ember

Megtörtént.

* **Szakértők.** Egyik főhadnagyunk a stanislai állóharcok idején, egy egerész ölyvet lőtt a Stellung előtt. Pista, a főhadnagy legénye nagyon megörült a zsákmányának és mihelyt beesteledett behozta a drótokon fennakadt madarat és betette a főhadnagy fedezékébe. Röviddel ezután három manipuláns kereste a főhadnagyot hivatalos ügyben. A főhadnagy aki türelmetlenül várta a „faszungot” elsundikált a szalmaágyon és félálomban hallgatta a három manipuláns vitáját, akik halkán, csendben, nehogy a főhadnagyot felköltse, a következőképpen vitatkoztak a madár hovátartozását illetőleg:

Spira: Ez halálmadar. . . . Kuvik!

Häuster: Aber was . . . ez harakaly. . . .

Eismann: Ne beszéljeteK bolondságot! Ez egy bagoly, amelyik úgy tesz, hogy: kakuk, kakuk, kakuk. . .

* **Krakóban.** Reich zászlós, a kantinunk részére érkezett árukat akarta kiváltani, de sehogysem tudta megtalálni a teherpályaudvar áruraktárát. Keresés közben megszólít egy sétáló izraelitát:

— Mondja, merre van itt a teheráruraktár?

A jámbor hitsorsos bizalmatlanul végignéZ rajta, majd válasz helyett, csodálattal vegyes irigységgel kérdi: „Was für ein Artikel?” R.

* **Legnagyobb baj.** Egy zászlósunk betegen feküdt a Knietefeldi kórházban. Egy reggel arra ébred fel a zászlós, hogy a mellette levő ágyban egy idegen önkéntes fekszik. Miután a szokásos bemutatkozáson tül estek, az önkéntes alázatosan megkérdi a zászlóst, hogy mi a baja? A

zászlós megmondja de egyuttal ő is megkérdi:

— Hát neked mi a bajod?

— Nekem zászlós ur, a legnagyobb bajom az, hogy mikor Santa-Luciában felszálltam harmincznyolc fokos lázam volt és mire ide értem Knietefeldbe elmúlt a lázam.

* **Két tréntiszt és két 66-os proviant tiszt beszélget ebédután a 66-os trénkomandón.** Többek között a tréntisztek panaszkodnak, hogy „Fahrsoldat“-jaik nincsenek felfegyverezve, mire az egyik 66-os tiszt büszkén mondja:

— Meine Fahrsoldaten haben Karabiner.

Ausgenommen Gottesmann der hat á Rabiner”—jegyzi meg a másik 66-os.

* **Ezerkilencszáztizenhétben,** az álló harcok idején a tisztok orvosi ajánlásra nyolcz napi szabadságot kaphattak, fogaik rendbehozására. Így kapott többek között Hajós hadnagy is nyolcz napot, hogy a fogait megcsináltassa. Miután eltelt a nyolcz, sőt tiz nap is és Hajós még mindég nem jött vissza, a század tisztjei között különböző hírek keringtek, az eltűnt Hajósról. Egyszer avval állít be az egyik a századparancsnoki fedezékbe, hogy Hajós elvitorlázott a hinterlandba. Meghallja ezt egy zászlós és csendesen megjegyzi:

Na ja, ha már megcsináltatta a fogait, nem akarja itthagyni őket.

* **Hantsch** főhadnagy nagyon szereti a kutyákat és állandóan kérte annakidején szakaszparancsnokait, hogy ha látnak valahol egy kóborló jobbfajta kutyát, akkor fogják el és hozzák el neki. Mikor ezredünk a stanislai Stellungba került, a felváltást követő napon, egy zászlós lelkendezve fut be Hantsch főhadnagy fedezékébe:

— Főhadnagy ur, két kutya sétál a Stellung tetején!

Egy vendégségben levő hadnagy csodálkozva kérdi:

— Na és?? Talán te már nagy kutyákat is láttál sétálni a Stellung tetején?? . . . R.

Türelmjáték.

Sokáig tart, mint a türelmjáték,
Kevés hozzá minden türelem,
Homlokomra ráncok hasadtak,
Amióta a kardot viselem.

Szürkekék szemem szögletében
A türelmetlenség ünnepe.
Nem ujság, hogy taglóz a halál . . .
Sóvárgásom a dalra fülel.

De haj! Nem tudom szívembe szivni;
Torkomra tikkadnak a szavak;
Bujkálók, hogy ne lássanak.

S eltévedek fantáziámban,
Érzésemet titkon elrejttem;
. . . Mig kidacolja végét az idő. . .

Balla Pál

BAKARÁSAK.

A román fronton.

Irta: Korchma Kálmán őrmester.

*Lement a nap, beállt a sötétség,
Figyelt ébren a tábori őrség,
Itt-ott egy-két golyó füttyöl át
S megesapja a lombtalan fák gatyát.*

*Gyanús zörgés. Mind figyelnek merőn
Nem is télegzve, fönt a hegytetőn
Csusznak az ellenség óvatosan,
De ki nem fog a hatványhatoson.*

*Lüjjel már fel egy rakétát komám
De gyorsan, mert közeleg a román
Közel van már a drótokhoz egészen
Nézd csak, hogy jön, hogy csuszik merészen.*

*Láng nyulik ki a nagy mordály csővén
Rakéta röppül — zug a drótsörény
Odatekintnek a zörgés felé
Ott jön . . . nézd! az ördög bujjék belé.*

*Adjál csak komám egy kézibombát,
Hadd segítsen a mászilágra át
Ott nt! Szalad de beütött a krakk . . .
Drótbá akadt és megrepedt a frakk. . .*

TISZTJEINK.

Szabadságra mentek az ezredtől:

Vass Béla hadnagy
Rottmann Sándor zászlós

Felmentés:

Tamáskovics Jenő fhdy
Kuzma György zászlós
(1918 aug. 31-ig.)

Szabadságra mentek a kádertől:

Parlesák József őrnagy
Hadrava Rudolf főhadnagy
Reisz Arthur " "
Horostyák Béla " "
Ács Miksa hadnagy
Kenéz Miklós zászlós
Petreczky Emil önk. tiz
Tanulmányiszabadságon:
Groszman Jenő zászlós

Bevonultak a káderhez:

Reisz Arthur főhadnagy
Barna József hadnagy
Hock János hadnagy
Keöthy Szilárd hadnagy
Bratis Kornél zászlós

Kórházban vannak:

Rátvay Imre őrnagy
(Res. Sp. Eperjes)
Tóth Aladár hadnagy
Kilczér Béla hadnagy

Dr. Szarvassy Gusztáv
hadnagy
(Garn. Sp. 20 Kassa)

Orosz fogságból:

Parlesák József őrnagy
Nitner Róbert őrnagy
Weinberger János zászlós

Vezénylés:

Józsa Izidor főhadnagy
(Báhnhofkommando Ko-
losovka Feldp. 255.)

Dragici Demeter fhdy
(Ers. Baon des k. Sch
Rgts II.)

Boronkay Tivadar hdgy
Einkaufskommission 15 I. D.
László László e. ü. hdgy
(17. népfy. e. Tp. 254)

Pisetta Viktor e. ü. hdgy
(65. pótzászlóalj Munkács)

Láng Imre zászlós

(AA. Gr. der 15. I. D.)

Kitüntetések:

Vatiano Teofil hadnagy

(Signum Laudis)

Petruska Dezső hadnagy

(II. o. e. v. é.)

Kovács József hadapródj.

(II. o. e. v. é.)

Mihály László tizedes

(II. o. e. v. é.)

Kérelem!

Kérjük ezredünk azon tisztjeit, —
akik eddig még nem fizettek elő la-
punkra, hogy előfizetésüket mielőbb
küldjék be szerkesztőségünknek.
Együttal kérjük mindazokat, akik

az 1916-ik év nyarán a Porchowai,
Grabeki és Delejowi

ütközetben résztvettek, ezen ütköze-
tekben átélt élményeiket, tapasztala-
taikat — kisebb epizódok leírásait —
a 66-os Hadialbum, illetve lapunk ré-
szére ugyancsak szerkesztőségünkbe
beküldeni sziveskedjenek.

(E rovatban közöltekért, nem vállal felelőséget a szerkesztőség.)

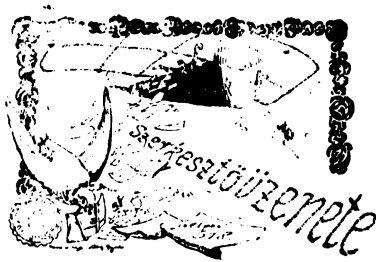
Elveszett.

Budapest és Gyergyószentmiklós között annakidején egy másodosztályú fulkében együtt utaztam Argay, Petrovics főhadnagyokkal, Nyikos, Gui hadnagyokkal és Földes aspival. Az utra egy fél kiló disznóhúst vittem magammal, amely mielőtt még éhségemet csillapíthattam volna eltűnt. Amennyiben valaki tudna valamit az eltűnt disznóhusról, úgy kérem értesítsen engem a II-ik századnál.

Propper Lajos,
hadnagy.

.....
Előfizetőinknek bármilyen ügyben szívesen szolgálunk feleltétélással.

Művészeti vezetők: Korény J., Faragó A.

Dálef. Nincs igaz. Jó lesz a kocsi-pénzt kifizetni. A vacsorát illetőleg sincs igaz. Katonáéknál két tojás pohárba reggelire sem elég.

Kalász. Gyenge Reméljük kapunk jobbat.

Szabadságos. Sokkal jobban teszi, ha gyalog megy. Vonaton nyolc napig kell utazni, az átszállások miatt.

Romy. Kifogytunk a kéziratból. Tessék küldeni.

Szépasszony. Hogy Ember álnév alatt ki ír, azt nem árulhatjuk el. Annylt megjegyzünk, hogy ügyvéd és tetőtől-talpig ember.

Sólyom főhadnagy Megkaptuk, köszönjük. Sok üdvözlét

Kovics Tamás. Helyesen cselekedett. Máskor, ha valakin sátorlaphól készült cipőt lát, ugyanugy tartóztassa le. Bőr-kopás ellen használjon talpvédőt.

Lapunkra előfizettek.

VIII sorozat

Egész évre K 10.—

özv. Klausner Emilné Varannó, Füzes-séry Pál Varannó, Henter Lajos Varannó, Dr. Kasztriner László Varannó. Varannó Olvasóegylet Varannó, Klein Leo Bező, Nittner Róbert őrnagy Nógrád-Verőce, Kosanovic Miklós alezredes Ung-

vár, Faulhaber József százados Ungvár, Guttmann Manó Homonna, Jakubovics Lipót Homonna, Klug György hadnagy Földpost 618, Görög Jenő Ungvár, Glancz Mór Vaján, Hesz István hdgy Fpost 618, Főríz Manczy Dicsőszenmárton, Callmeyer Ferenc százados Földpost 618, Callmeyer Ferencné Ungvár, Homonna község előjárósága, Fábrián Arnold Homonna, Bergmann József Pozsony, Stencinger Jánosné Kisszeben.

Félévre K 5.—

Schönberg Berta Benkőfalva, **Barna József** hadnagy Ungvár, **Groszmann Miklós** Kdtt.-asp. Ungvár, **Ács Miksa** hdgy. Miskolc, **Keleti Aladár** Kdtt.-asp. Ungvár. **Rosenberg József** Budapest, **Ujlaki József** zászlós Bajánháza, **Grosz Jenő** Ungvár, **Grosz Cili**ke Felsőszálláspatak, **Bartos Olga** Eperjes, **Homonnai Casino** Homonna, **Kása Emma** Veskóc, **Klein Hermán** Abara, **Lehrer Henrik** alezredes Fpost 618, **Kolb Margit** Szatmár **Rottmann Rezsín**ke és **Honka Eperjes**, **Kallus Piroška** Rózsahegy, **Weisz Henrik** Földpost 529, **Propper Artur** Gyergyószentmiklós.

Negyedévre K 2.50

Skrabinec Ödön Tábora posta 618. **Graus Samu** Ungvár, **Waller Ervin** Ungvár, **Widder Leo** Szepetnek, **Szabó Géza** Eperjes, **Reigl László** Bártfafiárdó, **Guznics István** Kdtt.-asp. Fpost 618, **Glancz Viktor** zászlós Fpost 618.

Felülfizettek:

Miller Ede 500, **Klein Leo** 10. **Guttmann Manó** 10, **Tritremmel Ottó** zászlós 10, **Guznics István** Kdtt.-asp. 2.50, **Főríz. Manczi** 10, **Weinberger Jenő** 40 koronát

SCHWARCZ LIPÓT

a hatvanhatosoknak figyelmébe ajánlja

borbély- és fodrászüzletét

Ungvár, Kishid-utca (Fehér-hajó épület.)

Kozmetikai és piperecikkekben dúsan felszerelt raktár. Önborotválkozási felszerelések és hajvágógépek nagy választékban. Manikűrözés
..... az üzletben. ....

Legjobb minőségben kaphatók ruhaszövetek, selymek, sefirek, delének és mosókelmék

ANTAL VIKTOR

divatáru üzletében

UNGVÁR, Kossuth Lajos tér 10.

(Friedle bérapalota).

Akinek előfizetése júliusban lejár ujtsa meg, hogy a lapot :: továbbra is küldhessük. ::

Vegyétek a 66-os plakettet. Ára 1 K 20 fillér.